

Rita Chirian

Casa fleacurilor

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER

Casa fleacurilor de Rita Chirian
© 2016 Casa de Editură Max Blecher
pentru prezenta ediție

Colecția *Plantații*

Redactor: CLAUDIU KOMARTIN
Ilustrația copertei: ILINCA POP
Concept grafic: ANA TOMA

Descrierea C.I.P. a Bibliotecii Naționale a României
CHIRIAN, RITA

Casa fleacurilor / Rita Chirian. - Bistrița : Casa de Editură
Max Blecher, 2016

ISBN 978-606- 8577-33- 3

821.135.1-1

Rita Chirian
Casa fleacurilor

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER
2016

Es ist so schön an deinem Blut.

crab

laudă lumii mutilate. amintește-ți zilele lungi, acasă, urzicile proliferând cu metodă. pe unul dintre noi l-a așteptat un drum lung. ai văzut rătăciții, ai îngânat și tu cântecele de bucurie. amintește-ți că suntem contabili și ne-am îngropat tații în cer; cineva bun și cuminte i-a spălat și i-a mângâiat pentru noi. de atunci, ușa se deschide pentru oaspeți pe care nu ne amintim să-i fi chemat. îi vedem urmând tabele riguroase, ca pentru recepții de nuntă. sunt fiicele noastre monstruoase, mici rădăcini care nu sorb lapte, picioare scufundate în puf de găină. ele au fiecare, înăuntru, câte o mireasă foarte slabă. aici nu este nici umbră, nici tulburare, de aceea aruncăm alcătuirile-n aer, prea sunt aproape: înnăscută, neîncrederea a fost, până la urmă, ratificată, despărțirile s-au făcut frumoase jucării lenevind în atmosfera triumfală de singurătate și frică. abia aceste lucruri au amintit, cu adevărat, de limită, cea care a pornit dinspre margine spre gol; acum, o altă mână va ghida mâna, și, dintre toate deznădejtile, reîntoarcerea în vizuina pentru femei și neveste trebuie să fi fost cea mai strălucitoare, atât de frumoasă că e o tortură să o descriem. atât de frumoasă că nu mai poate să se îndepărteze de noi, limba noastră încurcată în lucruri. amintește-ți că trebuie să te întorci ca să vezi casa în flăcări. amintește-ți că ai crezut, dar nu vrei să fii, laudă lumii mutilate.

membrul fantomă

pe măsură ce soarele apune, vei observa că strada e o scară care duce în lumea corectă, acolo e un om foarte palid, împlinit și, de la distanță, pare să aibă numai jumătate din vârsta pe care o are, poate chiar tu ești, fumează și se uită către străzile deturnate cu o oboseală mare și dulce, ca-n marile magazine, te uiți la acele mișcări ca și cum ai ajunge la sfârșitul unui verset esențial și foarte dureros, sau într-un uriaș depozit de răbdare, paralizat în culori indecise, și înțelegi, încet, fără chin, că realitatea se coagulează, și nimic nu poți să faci împotriva ei, că morții au fost și ei foarte nefericiți.

staub

tristețea noastră pentru părțile încă sănătoase, și-apoi transparența acestor zile când crinii sunt vaporase prin sânge, tristețea ca gloanțele oarbe, și tu ești un mort din care cresc rădăcini, am văzut râul născându-se, m-am gândit la cerul tău și l-am urât, am stat printre lucruri, a fost de parcă am smuls aripi, ce faci?, ce vrei să bei?, cât să înghiți din creier?, dragostea ta cere ceva de mărimea unui atom, dar invizibil, baloane roșii plutind, și nu e un lift cu oglinzi, cercurile se fac dezastre mici, leagăne de copil, și golul e frumos, vorbesc despre cădere și cineva merge la câțiva pași distanță, de partea acestui om respirând foarte aproape trăiesc, și spun fericire și puțin somn printre gheme de sfoară, și spun nume simple ca pentru insecte, memorez fețe & alte contururi câștigătoare, și-n zori muzica spânzură în cap, un strat de gheață întinsă cât dormi, și vântul prin steaguri de învins, și raze cuminți sub linia orizontului, amar a fost bun & pervers, a bătut din nou, dar n-a deschis nimeni.

fotografie mișcată

și dacă inima păsării colibri bate de 1000
de ori pe minut nu-și zice *sunt obosită?* —
inima mea bate foarte, foarte repede? —
pasărea echilibru înlăuntrul tornadei de aripi.

elefanții se întorc an de an în locul în care a murit puiul.

nu-mi amintesc cum a căzut
umbra, dar știu
numărul de înmatriculare al mașinii
care a claxonat mult dup-aceea.
sunt animalul îndemnat să trăiască —

spui, răceala păsării e clinică &
uite, câtă culoare în pierderea aderenței —
aici, în lumea fixă — eu, mie, al meu —
& *ce mare inima ta în moarte* —
(noi conversații informale)
mă uit la mașinile care trec și vreau să știu ce
sint mașinile care trec — și cât de frumos
urcă apele morții
în hipocamp — și câte
reprezentării
despre a fi
singuri

kitsch & porn

să fii bun și curat, să scoți trăistuța doldora de blândețe, să-mpingi leagăne pentru fluturi, să nu spui, ingeborg, ochii tăi sunt atât de verzi în toamna asta, să înveți repede stânga și dreapta, să mâni cabriolete pe deasupra obiectelor — când totul e frumos & amar, iar ceilalți foarte îngăduitori —, să vezi forma stranie, dar fără durere, deșurubând, să spui, nu există mare și mic, să nu ne facem obiceiuri prostești, să spui, eu sunt dintr-o stirpe rea, aerul e mocirlos în jur, dar tu ești un scafandru încercat, inima kitsch & porn din care tot ce vrei sunt musculițe și copci, dragoste ca o burtă infestată de paraziți — cât dimineața când minți despre sânge, despre cusătura dintre picioare, și-apoi când, în cuva-nghițită de alge, vâjâit ca-ntr-o scoică.

imitația carnivorelor

oricât de frumoase, nu te gânde la distanțele terestre și la cerurile lor de sirop, nu există nicio armonie care să nu fie sigură de propria frică. oricât de frumoase, sunt sume de interdicții. oricât de ispititoare, plânsul se face numai în fața paravanelor, iar fornicarea întotdeauna într-un vis care vine — și numai gândindu-te la liniile impersonale ale fracturilor, sau la felul stingher în care ceri bani cu împrumut. frumusețea ta o să placă, dar cu iubire adevărată sau falsă. ca și cum ai fi băut zdravăn și te-ai arunca în apă, și ai spune, mușcă aici. e rușine, spui, să simți durerile feței în schimbare. ai văzut ceva din spatele măștii, și, ca gloanțele, ai venit de foarte departe. lumea a fost demult o jucărie curată, și am vrut să vezi prin creierul meu: nicio armonie care să nu fie sigură de propria frică. ești ce ai făcut, conectat la placa turnantă, pur și, în ciuda tuturor lucrurilor, fără o zgârietură. suntem ce am făcut: vom renunța la greutate, dar nu și la nevoia noastră de a încărca. am uitat sensibilitatea, stelajele erotice, zvonurile de mătase, deși singurătatea e singura care nu se poate-mpărți, cu fitil invizibil și gust care crește o sete nou-nouă. ne vedem în lumina care trebuie să surprindă înaintarea carnivorelor. îmi place conturul tău, e ca și cum aş construi în zona roșie a frontului. ești înfuriat de istorie, de orele invariabile: e un portret solid pentru cineva care nu are nici mamă, nici tată, dar are patrii cu care să pună la pământ artilerii. tu știi că fiecare provincie alungă în felul ei: nicio armonie care să nu fie sigură de propria frică. mergem de-a lungul drumului,

un cadril fără grație înlocuind disciplina de soldat (timpul a stat la picior, o minge dezumflată). cu răni foarte largi, cineva va veni cu vestea că s-a născut un copil, de parcă galaxiile noastre ar vrea să ne scape. e o călătorie într-o limbă pe care n-o înțelegem, cât de importantă este bunătatea ta, ca o furtună care întinerește, -mi vei spune.

#1

când crește zăpada
o uriașă insectă exotică
inima în spatele grinzilor
cel mai slab dintre noi
să numească refugiile trecute prin foc

dansul în plasă

zâmbetul și lacrimile îi scot pe oameni din minți, noi organe externe, frumos învelite în foiță de aluminiu, linii trasate perfect pentru cei frumoși & puternici. cu reverențe, ne permitem coroane care apasă, podoabe care nu sunt nici pentru umeri, nici pentru capul de copil al sexului. cei frumoși & puternici sunt foarte bolnavi. cu simplitate începe: osul care se rupe, mobila căzută, apoi dansul în plasă, în lumină umedă. câștigă cine uită cel mai mult. cum te cheamă, pe inima cui te-ai urcat? râsul tău e o haină de molii. ce e numele tatuat pe încheietură? — muchiile gemene care-ți sunt inimă. nimeni nu știe când se pleacă în grabă, cauciucuri scârțâind între jumătăți de oameni.

abendphantasie

frumusețea lor seamănă cu bucătăria orientală,
animale mici & curate, cu măduva dulce —
apa care bolborosește un cântec de leagăn.

cum reflectă metalul tăietura prin os.
cum lama.

bucătarul spune, povestește-mi visul urât,

bucătarul spune, am găsit și n-a avut rost,

bucătarul spune, spre dimineață,
un loc încrețit și absurd, ceva să sature & să doară mai tare.

împăcarea vine târziu
(insecte în care ne recunoaștem,
aproape strivindu-ne)

frumusețe e disperarea noastră umilă

risipă

bărcuță lichidă pe mare de fier, vorbărie în negru, marele acord care spune despre o scenă cu închipuiri, când tu dansezi cu adevărat, o singurătate din ce în ce mai caldă întorcând jumătăți de cuvinte, mâncare urcată în gură, bărbat prefăcându-se adormit, ori mort, de dragul liniilor perfecte, ceva ce credem adevărat și cât întindem mâna răscolim prin măruntaie, neștiind nimic pe de-a-ntregul, neștiind decât c-a existat o casă cu multe cadavre, că degetele au lins suprafețe, că ochii au fost schimbători și-au arătat păduri, că a fost un timp ca un ciorap găurit, când tu te gândeai de fapt să alergi prin camere aglomerate, să scoți obiectele de la loc numai ca să vezi că nu mai încap nicăieri, iar tu trebuie să fii — doar un joc — un bărbat trist, care numai de-atâta tristețe își trece degetul cu inel pe deasupra prafului, și dacă ne-am atinge, fie și din greșeală, și dacă ne-am atinge de cuib, chiar dacă n-am sparge vreun ou, pasărea tot l-ar părăsi, lucrurile pe care le-am scoate din loc nu le-am mai putea împinge nicăieri în lume, uriașul cor falsând, „singurătate pe pături de aer, canale de-acid tăind drum”, amintindu-ne că toți au pahar și tacâm, dar numai până către sfârșit, când leorpăim din pahare străine și mușcăm bucata care nu-i a noastră, batem tactul, sub baloane roșii, încet, pe fața de masă. sub ceasuri arătând aceeași oră, mâinile noastre văzute de foarte sus sunt șoareci obezi, împerechindu-se.

collapse party

ce se aude prin stetoscopul
lipit de pereții stadionului

totul e să începi să transpiri
fără lupte genetice

a cui e memoria toxică (gândește-te la asta
ca și cum ai avea o armă pusă la tâmplă —

ca și cum ai fi o creatură a obișnuinței),
turma de antilope se strânge

sud

graiurile pe care le-om învăța să fie: al urcușului, al paielor, al brusturilor. locuitorii să vină târziu, ca-ntr-un oraș al pisicilor, să dormim pe gunoaie, să mâncăm coastele câinelui care ne miroase piciorul. o să bem ca măgarii din baltă, din norii strânși-n făgaș. la nevoie, a, o, hî, ceva să amintească de zgomot. o să ne așezăm sub tijele de urzică și-o să tragem de noi ca de-o haină prea mică. înapoia noastră, cineva să înmoaie degetul lins în cenușă. aici e țara unde-am ajuns. am privit prin ferestrele bucătărilor și am văzut alte bucătării și alte femei și alte bucătării unde priveau alte femei. timpul o să vină ca o căruță hodorogită. tăcuți și foarte pe picioarele noastre, mii de kilometri, insecte mortale, numai tălpi călcând aer. o să stăm la pândă, o să ne cuibărim în utere care nu există dacă nu ucid: gloanțe din substanțe de care trupul are nevoie, cai pe pajiști cu flori de metan. ne închipuim că toate poveștile, oprite la timp, au happy-end, oprită la timp, inima să rămână: o instalație păcănind, un motorăș legând oameni în flăcări.

panic update

arcade proeminente de primitivi
răsucindu-se unele spre celelalte ca hârtia arsă,
surâdem, cuprinși de o vagă neliniște,
pentru cadavrele prinse-n dantele,
pentru furtunașele prin singurătate,
pentru această hoinăreală-nlăuntrul vedeniei
ne exersăm reflexele.

noi

n-o să avem
o casă
&
n-o să creștem
un câine.

fericirea
este
paharul
gol
pe care
îl lasă,
când pleacă,
proprietarul
&
creditorul.

înghețăm
cum
vine
întunericul,

trăgătorii
ratează
în același
punct,
mândri de
consecvență.

dii, căluțule

de foarte puțin timp s-a sfârșit, nici nu putem spune cu toată inima, gata, doar nu există așa adevăr despre ființele vii, numai voalul prin care abia vezi, ca printre buze uscate și trase ușor în obraz, dinții, se întâmplă să alegi un corp și să-l părăsești, ca dintr-un fund slăbit care scapă un puf! liniștitor, poate că durerea se întâmplă ca sub o zăpadă foarte adâncă doar dacă fața e luminată de jos în sus, și tu proptești bine căruța care scrâșnește, și el se uită la răsărit, și-n el s-așază lichide mirosind a detergenti. dii, căluțule, dii, hello, darkness, un soare se cațără lent și coclit, muscă pe o carne care a fost a tatălui tău.

#2

unde ducem la capăt un nou
transplant
vină și naufragiu

pot să ating și să scui
nu
doare
sfârșitul e numai această acreală
care se întoarce în gură

când aerul nu ne mai ajunge

roll, roll, roll gently down the line,
blow, blow, now blow your fucking mind

o să dispari și tu pe bulevarde. o să asculți echipele modulare din minte, ochii tăi, transparenți, vor semăna cu un dans printre mesele goale. o să îmbrățișezi un bărbat necunoscut, ca și cum te-ai lovi de-un perete, un interval necesar abandonului. o să-ți crească terenuri virane în mijlocul inimii. nu e nicio cale de evacuare aici, îți pregătești din timp sicriul de crep. îi pui o elice mare și ancore, să nu uiți cum cad eroii. femeia a ajuns la perfecțiune, borcanele pregătite pentru lapte stau goale, copiii ei s-au făcut salamandre. spui, e târziu pentru noi forme de tristețe. sub gluga de os s-a făcut liniște, un lucru de mână impecabil alcătuit. oamenii au cântat până s-au prăbușit amețiți, prea veneau de departe.

linia de producție

poate că singurătatea
să fi dilatat în cele din urmă
camerele goale dintre sinapse.

„trebuie să ne examinăm durerea.”

(nu, nu numai viermii planaria,
după decapitare, dezvoltă un creier nou,
dar păstrează aceeași memorie)

„trebuie să te uiți la oameni ca la niște linii și
protuberanțe.” —

în panglicile astea nesfârșite,
privirea fără imagine și,
din când în când,
mâinile colecționarului de fluturi.

„structura ne menține în poziție verticală.” —

trupul gol e numai un fel de a merge în amonte,
părți vizibile care le fac nevăzute pe toate celelalte,
ca-n poveștile acelea
înfricoșătoare,
cu avioane care dispar de pe radar
și, când aterizează,
după decenii de rătăcire,
scheletele țin între degete
cești aburinde,

ritmul oarecare al apatiei
și al secretului,
când cucerim, civilizăm
și supunem
legilor noastre.

casa fleacurilor

vino, să vorbim despre plăceri josnice, despre scârba pentru angajații noștri permanenți, noi, cei foarte inactivi, altfel mi-e teamă c-o să sfârșim prost, am făcut curățenie și am săpat șanțuri, din mâinile noastre au ieșit faulturi prețioase, deși n-am avut vârsta să fi făcut multe pagube. nimănui nu-i place să aibă sânge albastru în familie, așa că, sub palmele noastre, dulce, crește o burtă moale, fiii noștri vor fi mai puternici și, numai cu gândul, o să împingă oase în aripile porumbeilor, există ore când poți să nu te întorci la umbra statuii, când nu se întâmplă nimic dacă, la capătul nopții, ajungi la capătul drumului, copiii slăbănogi o să continue isteria, nimeni n-o să le acopere urechile, când cineva cade la timp se face apel la uitare, mizeria e plină de minuni.

dominique

dar nu —
am dat
cu aceeași mână
n-am simțit
decât o
ușoară dislocare
disconfortul
dinților
mobili

*

dar nu —
amuzament
și visul pe jumătate
gheara în
coșul pieptului
nu mă așez
aici trebuie
să fii gata
de plecare
mereu
unde să pun mâna
unde să scormonesc
unde
nu
te-am
mai
simțit

*

dar nu —
am aceleași
riduri
ca la
douăzeci
doar că
mult
mai adânci

*

dar nu —
eu n-am zis
nimic
ca femeile bune —
am dat la o parte
prosoapele
am urlat
mănâncă
deodată
s-a făcut
beznă

*

dar nu —
omulețul de la
recepție

a crezut
că-s una dintre
prostituate
a rânjit
mi-a dat
camera
cea mai ferită
patul
cu vergele
pentru cătuşa de
pluş
toată noaptea
a ascultat
cum m-am lovit
cu capul
de perete

*

dar nu —
marele edificiu
de linişte
şi confort
n-are nicio
fisură
şi nimeni nu-
ncurcă
limbile
de dragul
nostru
pune-mi în palmă
ceva de
salvat

*

dar nu —
în noaptea asta
nu-i altfel
părul spălat
afară
la fel ca înăuntru
prinde-mi
încheietura mâinii
pietrele
virginiei
au aceeași
greutate

ce ne mai rămâne să urâm

striptease-ul a fost oprit la timp,

acum n-o să lăsăm să pătrundă
vreun firicel de lumină.

am dat gata
exercițiile de sinteză,
episoadele de manie,
straniile compulsii de femeie
care-și organizează
cuibul
fără cusur.

la capăt
paharul gol
de care-mi lovesc
din când în când
dinții.

daddy's fingers

cordoane de siguranță unde mâinile se înșeală cel mai puțin, și din toată mulțimea de nume: fii curajoasă, spinul a ieșit de mult, suntem acolo unde animalelor nu le mai e teamă, mica grădină zoologică unde nunununu. când bateriile pâlpaie, folosim pluralul, casele noastre, scăderile. ce bine că ianuarie asta o să-l scriu pe un singur rând. nu m-a durut nimic în săptămâna în care bărbați albi au căutat ceva înăuntrul tău. unul pășea ca o pasăre. o femeie luase foc. îmi amintesc că am plâns, deși mi se spusese deja, o să-ți zicem ceva rău ca un secret, tu să fii o fetiță curajoasă. toate întâlnirile noastre de-atunci au fost ca și cum ne-am fi văzut în taină & la marginea lumilor, pentru că tu erai deja mort. ți-am văzut degetele retezate. și-acum mi s-a spus că nu mai vorbești și-ți zic: iubitul meu, nici eu nu mai vorbesc de mult, dar degetele tăiate desenează ochi — ce să mai vezi, ce să mai trebuiască să vezi? — și pentru că marginea se tot depărtează de noi, rămânem cei mai curați dintre oameni.

picioarele spânzuratei

apropie-te

— nu-i așa că pentru câinii în lanț nu simți decât scârbă? —

și poate că tot ce-a venit

a fost fetița fără corp

cubul de gheață sub picioarele

spânzuratei

această crimă

perfectă

nu te sperie

silă vânătorului cu nările lipite,
ce ai văzut e
gravitație sub glob de
uraniu —
vii tot mai aproape —
violul se face tot pe furiș,
iar rânjetul alb, o, rânjetul alb
e al inimilor ferfeniță
al inimilor pure

primăvară

lumea a fost închisă,

cineva ne-a tras din lumina farurilor

(felul de a zâmbi al celui

care uită e

un fel corect de-a fi singur).

oameni căzând înăuntru

obișnuții casei sting toate luminile. noaptea, curățenia nu face doi bani. filmele interzise rulează fast forward, cu foc în păduri, cu dansuri deja mimate. mai spune-mi o dată povestea, dezbracă-mă-n voie, singurătatea e-o ceapă frumoasă.

on plonge

o bandă de alergat în mijlocul civilizației de șchiopi — ia dinții măcinați de acid, ei sunt cadoul; — eu rămân un animal de periferie; — aici sunt oamenii care ating fără să ajungă; — vezi? totul e o fuzionare dezechilibrată — aliajul de plumb al celor mai frumoase statui, petele de lapte de pe tricou, gâtul copiilor când e foarte bolnav, mânjii uzi — cât alb e în lume; — gesturile calculate cu care ucidem și continuăm să prefirăm nisip printre degete, obiectele pe care le sfărâmăm și deasupra cărora, tenii, mai plângem. — prinde-mi gâtul, mișcarea aceea cu care ai smulge o plantă de ghiveci; sfărâmă sfânta sfintelor, anarhista bântuită de viziuni chimice; — să ne stăpânim foamea, e o epocă de confuzie și democrație, altfel mâna ar fi modelat un câine din aceleași celule. (— dar câinii văd adânc în inimi, chiar și când dorm, chiar și prin pleoapele închise.) — fă-ți cuib în sala cufundată în întuneric, cine minte?, o să auzi vocea, apoi cenușa care nu mai ia foc, apoi liniștea mare; — intră în dans, pregătește cu atenție harta minelor, calcă în locul nepotrivit. deasupra micilor continente, paralizate sub halogeni, inimile se vor muta în sertare frumoase — fețe gata să primească pumnul și absolvirea, distanța care se umple cu pornografie și frumuseți anonime, femeia purtată în brațe când plouă: apropie-mă de hrană — sunt un exemplar care-și pregătește extincția. — joacă-te, pielea a crescut în lumină artificială. — ferma de pui s-a închis, acum o să ne apăsăm ochii în zăpada roz de pe o planetă îndepărtată: când crezi în iaduri & e semnul înfumurării: în spatele liniei, nebună de fericire

ca hamsterii, mâna care taie legăturile. — fii bine venit: mediul e absorbant, cărnița etanșă — aici, sub buricul nevindecat, e tărâmul tuturor violențelor, chiuveta înfundată pe care o lovești cu podul palmei, toată frumusețea care ne scapă fiindcă e necesară, zâmbetul vagabond. — vâă-ți capul sub jet, ține-ți picioarele în bălțile calde, linge ochii păpușii, poliesterul e atât de murdar.

mise en place

insecte cărora niciodată nu le nimerim numele, limbaj peste lume; obiectele s-au adunat și au devenit inutile, mici anotimpuri care n-au cotit-o-nspre nimic. ne facem fotografiile și, pentru că ne părem minunați, alergăm ca viezurii. cineva vâă pumnul și chiuretează — zice ceva despre suflet, și toată treaba se petrece înăuntru, ca-n templele sub nisip. așteptăm. roșu care se face galben care se face verde care se face galben care se face roșu. totul trebuie să se fi derulat cu încetinitorul, de vreme ce viața e la fel de frumoasă, iar jokerii funcționează în ambele sensuri: și disperații, și ucigașii au fost blânzi, au crezut că-i așteaptă ceva

de

săvârșit.

câtă vreme, încet

și dac-am vorbi despre fericire, am vorbi despre

tristețea de a se fi sfârșit

autostrăzile suspendate & halucinația marginii —

dacă ți-e sete, așază-ți în față un pahar cu apă și nu-l bea

incendiază plane

câtă vreme, încet, se pregătește execuția

încă un fals literar, o acnee

dansează

mergem împreună,
stai lângă mine, ia-mă de mână,
la orizont, pădurea
(haite de câini care ne arată cum își sapă
adăpost sub pământ),
înaintăm, pădurea e înflorită
(ție nu ți-e frică),
apropiindu-ne, vedem
milioane de pungii de plastic
printre ramurile goale ale copacilor,
„a fost furtună”, îți spun,
„a fost furtună”, îmi răspunzi.

îmblânzire

ziua începe așa: mirosul de stârv e mai puternic ca lovitura. „în o mie de feluri — ochii s-au închis înainte să sângezezi” — îți spun — „sângele a fost numai visul”. noroi deasupra capului, tu crezi că înăuntru se mișcă o fetiță, dar cadrul de sârmă e strâmb: când te mușcă un câine, rămâi toată viața mușcat. între noi se întinde deșertul cel mai blând. aici, printre cârpe, există, deodată, toate striatiile obișnuinței: linia discontinuă a fulgerelor — când tu trebuie să fi rămas încă plasă & drum. „și cum a fost — te-am întrebat — să fii fericit?” — „ca și cum aș fi ieșit dintre valuri și m-aș fi scufundat și n-aș fi înaintat deloc.” ziua începe așa: mațe și rugăciune. acum o să ții palma de parcă din tavan ar urma să coboare un alpinist, întregi și adevărați, ca aricii pe care sylvia îi rostogolește pe podea. gândesc ceva despre recunoștință, apoi că apa trebuie să se tragă în pământ; pierderea se întâmplă undeva în afară și e felul nostru de a preveni, cu succes moderat, cruzimea, „primele epurări sunt forme de conservare”. așa începe ziua: cavități care elimină fotografiile perfecte — democrații pe care inima & creierul le resping — pisoii abia fătați locuind pungile de plastic; așa începe ziua: cu aceste cărări care nu merg nici foarte departe, nici foarte aproape — cu arta de a nu vorbi despre puritate; „pentru cei care-au văzut oglinda de bărbierit, pielea e tot prea puțin. e numai expresie, tăietură.” e felul nostru de a sări notele pe care nu putem falsa, de parcă ni s-a promis c-o să ne uităm în fiecare zi în aceeași oglindă de bărbierit. așa începe ziua: gândul c-o să ne căcăm pe noi de fericire —

în această sfințenie — în acest dans cu gura îmbăloșată —, regele o să alcătuiască deasupra capului ciuperca atomică — și noi, aici, în cea mai mărunță dintre singurătăți, fără linie tremurată. „pământul de sub noi se ține bine.” — „tot ce s-a întâmplat a fost o viziune a părților noastre bolnave.” — ziua începe așa: „îți iubesc golul” — lumina nici nu ne bucură, nici nu ne întristează — „felul în care ești o cățea slăbănoagă.”

live the lie

frumusețea ta
e-această întâmplare târzie —
unde e atât de ieftin să trăiești în doi —,
cai alergând pe floarea de heliu,
spasmul brațului care
nu sărbătorește înfrângerea.

ceva așteaptă

ai făcut tot ce se putea mai bun, toată lumea a trebuit să se ascundă, ca și cum ai fi ademenit un animal sălbatic, sau pe cineva cu o memorie completă, sau ca și cum o femeie și un bărbat și-ar odihni capul pe cadavrul unui copil frumos. marea aduce acum spume murdare, ploaia caldă, acidă, spală furnicile de pe zid.

aerul e deja respirat

mie povara sănătății tale

origo

instalația durează numai un moment, foarte departe de plajele morții. partea noastră este praful ridicat, o mărturisire citită în urmele unor mari camioane, cântând încă în depărtare. între vise, toată noaptea ascultăm împușcăturile care anunță startul. avem în noi piatra și nu simțim carnea rănită, omul imaginar trăiește într-un apartament imaginar: umane, sau ce-a mai rămas din ele, lucrurile au gurile complet deschise, ca și cum totul ar muri și numai tatăl ar începe să fie vizibil, vino aici, o să spună, păcat că am fost în întuneric peste tot, mă simt bine, mă simt mai bine.

#3

am
inventat
amânarea, partea
decupată a fotografiei —
când lucrurile singure devin alte lucruri

cutiuța muzicală

degete neobișnuit de lungi și pantofi mai mici cu un număr, înnebunesc de plăcere și înnebunesc de ură și scârbă. pe marginea drumului, țigănci dolofane stau deasupra grămezilor de fructe. și eu păzesc o grămăjoară de fructe. nu-ți face griji pentru vreme, tunurile de aer sunt pregătite: în filme, actorii nu se rănesc cu adevărat. o să păstrăm fundalul negru, o să știi că păsările mecanice fac mult zgomot. va fi semnul să ne prefacem.

black friday

degetele femeii tale amintesc cozile de pisică,
undă & așteptare crispată.
acopăr ochii copilului, &
nu poți fi mai gol & mai limpede. între picioarele ei,
întreb de câte ori i-ai spus că nu va veni dimineața.

tandrețea e bucata de carne crescută în
mijlocul măselei — și pe tine te dor mușchii
când te trezești,
de parcă ai sta sus, sus de tot, și te-ai uita la prea multe
lumini?
lumea a trecut fără să lase vreo urmă,
iar în mulțimea noastră
n-a fost niciun erou, dar atâta fericire —

de vreme ce nicio femeie nu poate să spună
ca mine, suntem amândoi în întuneric.

nu-mi cere să-ți dau de mâncare,
noi nu putem fi hrăniți decât deodată.
cine a înnebunit primul?
tatăl cui e mai nebun

decât al nostru?

capăt

noi, care ne ținem
atât de strâns,
că o să
ne îmbăiem unul
pe celălalt când
o să murim.

împărțire

și-am vrut să-ți spun o istorioară încurcată, despre o vară cu furtuni și pantofi cu pete de noroi, și despre un tavan pe care unghiile taie linii și cercuri, și despre o apă încă nu destul de adâncă, despre un motan cu care împărți o întâmplare oarecare, despre o femeie cu buză de iepure care lovește lemnul subțire al ușii, dacă suntem împreună aici, orarul! igiena!, și despre zilele în care cutiile sunt perfect aliniate, o să mă ador până, și despre gesturile mici cu care se inventează o ordine și o margine, despre tălpi și inimi pe care le poți ține între două degete, și te gândești: o istorioară încurcată despre vagile disperări ale lui ianuarie și despre tristețile dense ale farmaciilor de noapte, despre o scrumieră făcută țândări și despre un șut scurt, zvâcnit, despre primele farfurii și despre câteva sticle de ceată, și despre improvizație ca trapele pentru animale de casă, despre gustul de metal al subsolurilor și despre roșcatele cărora le șuieri ceva ce nu-ți amintești și-apoi rostogolirea până la picioarele scărilor și firul de sânge, despre borcane în care se întinde o floră fără culoare, despre un bărbat tânăr care vorbește, vorbește, vorbește despre pianine, și despre cuvintele noi, unu-doi-trei, și despre o dimineață de început, cu vârtejuri de zăpadă, cine abandonează este, primo, un cartograf, băiete, întinde-o acasă, și tu adună-te naibii, despre pagini ondulate de umezeală și haine arse pe calorifer, ochi și gură, o jumătate de gât, și despre un loc de unde se văd luminile orașului și gândul nebunesc, fibra de siliciu e-acum într-unul dintre buzunare

și curând o să șfichiuiască aerul, aici n-o să audă nimeni fojgăiala, n-o să vadă nimeni degete care vor să apuce, și despre inflamație, remembering is not equal to politeness strategy, aceeași, de fiecare dată când el —, mașinăria avertizează și interzice și pedepsește, și despre un index tenace, papagalilor, proștilor, spune, ce înțelegem noi din tot desfrâul ăsta, domnișoară, și despre mirosul camerelor fără lumină naturală, despre saltele stacojii și pufoase, și despre chinezăriile de pe pereți, țestoase și elefanți înțelepți, despre dragostea ca scamatorie, baby, despre picături carmin spălate cu înălbitor, și despre viermișori și bobita lor neuronală în care s-a alcătuit deja ștreangul sentimental, dar acolo nimeni n-o să-și așeze gâtul, nici tu, asasinul uituc — și despre cum un bărbat face toată treaba murdară, și despre canalizări care gâlgâie greața și copiii morți, și ți-amintești: o istorioară încurcată despre vrăbii izbite de grilajul radiatorului și despre ghidușele băi de praf cu care tot mai des seamănă durerea, despre autostrada linsă de rafale și despre o treime de cer albastru care e în sfârșit de ajuns, și despre îmbrățișările pe dinăuntru, despre substanțe cu nume complicate, pe care ajută să le îndulcești și să le minți, frunzuliță și fluturaș și fetiță, și despre cum se rostogolesc covoarele roșii, și despre obrazul lipit de gresie și despre recele mai adevărat decât orice celulă, o istorioară încurcată în care noi am fost chemați prea târziu să ne spălăm mâinile.

#4

„unde?” — „nicăieri.” —

„viu, mai viu, foarte viu”: cerul curat &
mașinăria lumii care ne scapă din chingi
și nu se mai aude niciun zgomot

număr privat

mai mari decât gura copilului,
numai buni s-acoperim din spărturi.
cineva a plâns, însă foarte-foarte puțin,
și dragostea a fost frumoasă ca
sângele în pantofii prea mici,
rana a fost aici dinainte,
noi ne-am născut pentru ea.

cloudburst

ce frumoasă e gura când spune n-atinge & uită —
cea mai precisă claviatură.

oasele au ieșit prin piele ca sondele de petrol.

înainte de iarna viitoare scârțâitul leagănului se va opri.
continuăm fuga, semnul că cineva
are nevoie de
noi

între pereți

între pereți ceva se sparge & trecem unul prin celălalt,

marea se mișcă încă aproape —

cu ce se aseamănă flacăra brichetei după ce suflă în ea?

(dar fiecare dintre pereții camerei poate fi peretele

unei alte camere)

(ce înecați frumoși, ce aproape),

cum în poveste copiii se dau cu sania

un anotimp întreg

& încă puțin

animale cu rană

scoți un scaun și-n locul lui se-așterne lumina

scoți un cuier și-n locul lui se-așterne lumina

scoți o pernă și-n locul ei se-așterne lumina
când m-am născut am venit dintre morți

cât e repetiție
în lecurile simple

în lecurile care
nu vindecă ce
aștepți

încolonare

am vrea să ne fi trezit foarte devreme. încolonarea în dragoste e o mină de aur aproape de nesuportat, semnul ferestrelor deschise înspre copaci, un exercițiu versat împotriva nenorocirilor. plecând de la bătrâna ghicitoare, ne vedem corpurile așa cum sunt, mai sărace, singuri cu iubirea noastră pentru oglinzi. în orașul vechi, canalele de drenaj sunt scări în spirală, participând la mișcarea constelațiilor. apa nu se formează pe maluri, știi și tu asta, ne uităm la ceva mort, singur, ceva leneș și carnivor ca un cer, și poate că cineva trebuie să fie pedepsit cu adevărat. e o muncă lipsită de glorie căutarea asasinului și întotdeauna o să fie lumină destulă. oamenii buni nu vor mai crede cuvintele noastre, la capătul acestor zile epuizante, înconjurați de umbre, timpul nostru trece ca-ntr-o istorie infernală, femeile își pun masca de surf. mi-ai spus, nu ne învață multe lucruri bune la școală, așa că paturile noastre sunt mici, cât să încapă teritoriile calmului, imensă e întinderea de apă, mai lat imperiul nostru.

generator

și întrebi, noi de ce-am fi acum fericiți, doar elasticul e subțiat, ca tras peste buza borcanului, și întrebi, dacă ești un mecanism care mângâie (pielea pe care nu joci canastă, vulva ca un bot de câine), acum, când nopțile nu-s mai blânde, când soarele e-o siluetă jechoasă, acum când vedem nori răsturnați și ne bucurăm, și râsul se rostogolește de pe clădiri nu foarte înalte, ca un cap de prostituat se rostogolește, când ne apăsăm pieptul pe spatel străinilor și pielea e-un hamac pentru omizi, trecem printre cortine: lasă-te mințit de democrația ruginii — de frumoasele platforme pentru care concepem elevatoare de gaz (dacă adormi cu o inimă de vacă în brațe, o să fii un om din linia drepte), în șanțul ombilicului grenade înmugurite, gHEMELE unor neîncetate metamorfoze fără folos (niciun conductor care să atârne, de la gât, de-a lungul esofagului, până-n împărăția mațelor, și-acolo-i beznă ca-ntr-un bulgăre de sare), de bucurie, începem să ne purtăm pe dos, și dac-acum ne-am schimba mirosul, animalul mic din capul tău n-ar recunoaște animalul mic din capul meu, și-am continua să purtăm în piept pisoare de-argint, și-n numele lui ne-am pune lacăte și-am atârna de poduri, cineva a întins tendoane, am ajuns, doar că n-a așteptat nimeni, abia apoi s-a zis,

dans!

Cuprins

- 7 crab
- 8 membrul fantomă
- 9 staub
- 10 fotografie mișcată
- 11 kitsch & porn
- 12 imitația carnivorelor
- 14 #1
- 15 dansul în plasă
- 16 abendphantasie
- 17 risipă
- 18 collapse party
- 19 sud
- 20 panic update
- 21 noi
- 22 dii, căluțele
- 23 #2
- 24 când aerul nu ne mai ajunge
- 25 linia de producție
- 27 casa fleacurilor
- 28 dominique
- 32 ce ne mai rămâne să urâm
- 33 daddy's fingers
- 34 picioarele spânzuratei
- 35 nu te sperie
- 36 primăvară
- 37 oameni căzând înăuntru
- 38 on plonge
- 40 mise en place
- 41 câtă vreme, încet
- 42 dansează

- 43 îmblânzire
- 45 live the lie
- 46 ceva așteaptă
- 47 aerul e deja respirat
- 48 origo
- 49 #3
- 50 cutiuța muzicală
- 51 black friday
- 52 capăt
- 53 împărțire
- 55 #4
- 56 număr privat
- 57 cloudburst
- 58 între pereți
- 59 animale cu rană
- 60 încolonare
- 61 generator

CASA DE EDITURĂ MAX BLECHER
Bistrița, str. Mihai Eminescu, nr. 3, sc. A, ap. 9
tel. 0720 593 388 / 0765 257 097
e-mail: casadeeditura@maxblecher.ro
<http://maxblecher.ro/>

9 786068 577333

ISBN 978-606-8577-33-3

